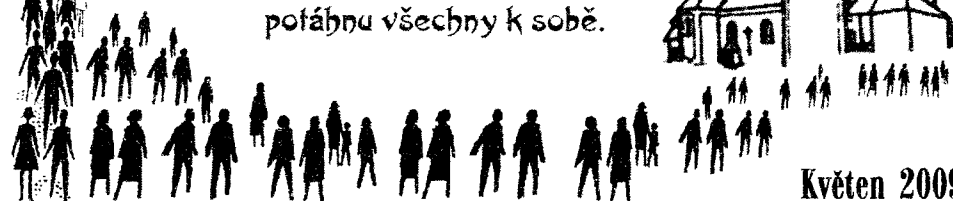
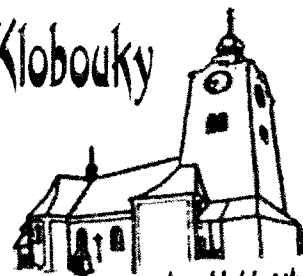

Zpravodaj farnosti Valašské Klobouky

Já, až budu ze země vyvýšen,
potáhnu všechny k sobě.

Květen 2009

Střípky z medžugorské pouti

Předposlední dubnový týden jsem prožil se třemi spolubratry z ročníku v Medžugoriji. Jel jsem tam poprvé a moc jsem o tomto poutním místě nevěděl. Samozřejmě byla v naší pouti zařazena modlitba na Podbrdu, kde začala zjevení, a vrcholem výstup na Kříževac, kde farníci v roce 1933 vztyčili kříž při tisíciletém výročí Ježíšova umučení. Navštívili jsme však také komunity Cenacolo a Oáza míru a také jednu česko-chorvatskou rodinu. Medžugorským Cenacolem - komunitou pro narkomany a mladé lidi, které život zklamal - nás provedl důkladně Slovák René. Viděli jsme dílny různých řemesel, jimiž všemi postupně "chalani" za svůj pobyt v komunitě projdou. Viděli jsme betonová umyvadla, kde si ve studené vodě kluci ručně perou. A samozřejmě kapli, v níž je ikona Vzkříšení se zabudovaným svatostánkem, který je vespod pod chodidly Krista, v pekle. Tak se chce naznačit, že Ježíš přichází i tam, kde je bezradnost a temnota, i do nejtěžších drogových závislostí a následných stavů. O tom nás přesvědčil i Chorvat Goran, jehož poutavé svědectví jsme mohli vyslechnout.

Komunita Oáza míru vznikla pro mladé, kteří chtěli rozjímat a žít poselství Panny Marie. K náplni života tam patří adorace a práce. Název se odvozuje od hlavního motivu Mariiných poselství, od její výzvy k modlitbám za mír. Tak končí v chorvatštině loretské litanie: Kralica mira, moli za nas. Vedle Oázy míru vyrostla budova připomínající hrad. Postavil ji chorvatsko-kanadský pár s úmyslem poskytnout tam zázemí pro odpočinek duchovních. Stavba není okázalá bez důvodu, ale architektonicky chce vyjádřit myšlenky svaté Terezie z její knihy Hrad v nitru.

Navštívili jsme také filiální kostelík ve vesničce Šurmanci u řeky Neretvy, kde je zázračná ikona Milosrdného Ježíše. Je to obdoba obrazu Božího milosrdenství, jak ho známe z našeho farního kostela, jen má rukopis klasických ikon. Chromý člověk, který se před ikonou modlil, byl uzdraven, když slyšel Kristovu pobídku, aby šel k obrazu. Když namítal, jak může při svém postižení vstát a jít, Ježíš z obrazu jakoby ožil a sám šel k nemocnému a zvilil ho. Málo známé Šurmanci mohou doporučit vaší pozornosti při případných poutích do Medžugorje. Stejně jako tamní vesničku komunity Cenacolo. Živé svědectví někoho, komu Kristus pomohl z pekla, je jistě povzbuzením pro naši víru.

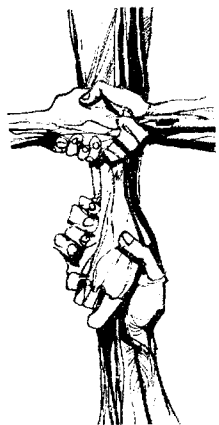
otec Stanislav

Svátostiny

Svatá matka církev ustanovila svátostiny. Jsou to posvátná znamení, kterými se na způsob svátostí naznačují účinky, zvláště duchovní, jichž se dosahuje na prosby církve. Svátostiny připravují člověka k přijetí hlavního účinku svátostí a posvěcují různé životní situace.

Charakteristické rysy svátostin

Církev ustanovila svátostiny k posvěcování některých církevních služeb, některých životních stavů, nejrůznějších událostí křesťanského života jakož i používání věcí prospěšných člověku. Podle pastorálních rozhodnutí biskupů mohou svátostiny také odpovídat na potřeby, na kulturu a na dějiny, které jsou vlastní křesťanskému lidu některého kraje nebo některé doby. Tvoří je vždy nějaká modlitba, často doprovázená určitým znamením, jako je vkládání ruky, znamení kříže, pokropení svěcenou vodou (jež připomíná křest).

Svátostiny se odvozují z křesťanského kněžství: každý pokřtěný je povolán být „požehnáním“ a sám žehnat. Proto také laici mohou předsedat některým žehnáním. Čím více se některé žehnání týká církevního nebo svátostného života, tím více je předsednictví vyhrazeno posvěcenému služebníkovi.

Svátostiny neudělují milost Ducha svatého jako svátosti, avšak prostřednictvím modlitby církve připravují na přijetí milosti a uzpůsobují člověka ke spolupráci s ní. Liturgie svátostí a svátostin působí, že Boží milost, která vyvěrá z velikonočního tajemství Kristova utrpení, smrti a zmrtvýchvstání, posvěcuje skoro každou životní událost věřících, jsou-li dobře připraveni. Z velikonočního tajemství čerpají všechny svátosti a svátostiny svou silou. Téměř neexistuje správné užívání hmotných věcí, které by se nedalo zaměřit k posvěcení člověka a k oslavě Boha.

Různé způsoby svátostin

Mezi svátostiny se uvádějí především **žehnání** (osob, stolu, předmětů, míst). Každé požehnání je chválou Boha a prosbou o jeho dary. Křesťané jsou v Kristu požehnáni Bohem Otcem „rozmanitými duchovními dary“. (Ef 1,3) Proto církev uděluje požehnání tak, že vyzývá Ježíšovo jméno a obvykle dělá svaté znamení Kristova kříže.

Některá požehnání mají trvalý dosah: mají účinek **zasvětit** osoby Bohu a vyhradit předměty a místa pro bohoslužebné účely. Mezi těmi, jež jsou určena osobám (nezaměňovat se svátostným svěcením), je požehnání opata nebo abatyše některého

kláštera, zasvěcení panen, obřad řeholních slibů a požehnání pro některé církevní služby (lektora, akolyty, katechety apod.). Jako příklad požehnání předmětů lze uvést zasvěcení nebo požehnání kostela, oltáře, svěcení svatých olejů, posvátných nádob, rouch, zvonů apod.

Když církev veřejně a s autoritou prosí ve jménu Ježíše Krista, aby byla některá osoba (nebo předmět) chráněna proti vlivu zlého ducha a vymaněna z jeho poroby, mluví se o **exorcismu**. Ježíš jej prováděl (Mk 1,25nn); od něho také církev má moc i úkol vymítat zlé duchy. Jednoduchý exorcismus se provádí během slavení křtu. Slavný exorcismus, nazývaný „velký exorcismus“, může provádět jen kněz, a to s dovolením biskupa. Je třeba při tom postupovat prozíravě a přesně dodržovat stanovené předpisy církve. Exorcismus je zaměřen na vymítání zlých duchů nebo vymanění z ďáblova vlivu, a to skrze duchovní pravomoc, kterou Ježíš světil své církvi. Velmi odlišný je případ nemoci, především psychických, jejich léčení náleží do oblasti lékařské vědy. Dříve než se přikročí k exorcismu, je tedy důležité se přesvědčit, zda se jedná o přítomnost zlého ducha nebo jen o nemoc.

Lidová zbožnost

Kromě obřadů svátostí a svátostin musí katecheze brát v úvahu i různé formy zbožnosti věřících a lidových pobožností. Náboženské citění křesťanského lidu si našlo v každé době své projevy v různých formách zbožnosti, které obklopují svátostný život církve, jako např. uctívání ostatků, návštěvy svatých, poutí, procesí, křížová cesta, náboženské tance, růženec, medailky atd.

Tyto projevy jsou prodloužením liturgického života církve, ale nenahrazují jej: „Uvedené zbožnosti se mají konat se zřetelem k liturgickým osobám a v souladu s posvátnou liturgií. Z ní mají nějakým způsobem vycházet a k ní přivádět lidi, neboť ona je svou povahou daleko převyšuje.“

Je třeba pastorační obezřetnosti, aby se lidová zbožnost podporovala a rozvíjela a aby se podle potřeby očišťovalo a usměrňovalo náboženské citění, které je základem takových pobožností, a aby se prohlubovalo poznání Kristova tajemství. Konání pobožností je podřízeno péči a úsudku biskupů a všeobecným církevním předpisům. Lidová zbožnost je v podstatě souhrn hodnot, který odpovídá s křesťanskou moudrostí na velké existenční otázky. Zdravé citění katolického lidu má schopnost systematicky vyjádřit lidskou existenci. Tím se vysvětluje, že spojuje tvořivým způsobem věci božské a lidské, Krista a Marii, ducha a tělo, společenství a instituci, osobu a komunitu, viru a vlast, rozum a cit. Tato moudrost je výrazem křesťanského humanismu, který radikálně dosvědčuje důstojnost každého člověka jako Božího Syna, vytváří základní bratrství, učí, jak se chovat k přírodě a jak chápat práci. Poskytuje konečně důvody k životu v radosti a vyrovnanosti i uprostřed existenčních protivenství. Tato moudrost je také pro lid měřítkem rozlišování a evangelijního citění, které samovolně chápe, kdy evangelium zaujímá v církvi první místo a kdy je zbaveno svého obsahu a zadušeno jinými zájmy.

Ohlédnutí za postní dobou v Lačnově

Postní doba. Dlouhých čtyřicet dní. Každý je prožívá jinak. Někdo si něco odřekne, někdo se víc modlí, jiný zas chodí pravidelně na křížové cesty. U nás v Lačnově letos postní doba uběhla neskutečně rychle, a to díky Majce Trčkové a cérkám z velké schoły, které pro nás všechny připravily postní úkoly. Tyto úkoly byly napsány do papírových křížků, které byly zabodnuty do makety města Jeruzaléma. Křížky měly různé barvy:

Bílé - pro děti

Červené - pro mládež

Modré a zelené - pro dospělé

Když jsem každou neděli viděla, s jakým nadšením si pro křížky s úkoly šli úplně malé děti, mládež a pak i ostatní dospělí včetně babiček a všichni se tlačili, protože se báli, že na ně nezůstane, řekla jsem si, že musím cérkám ze schoły poděkovat za ten výborný nápad, jak zapojit do postní doby všechny farníky.

Myslím, že nejen děti, ale i nás dospělé každou neděli při cestě do kostela provázela otázka: „Co asi budu mít za úkol?“ Cestou domů z kostela si všichni navzájem sdělovali, jaké mají úkoly. Někdo se modlil za MISIE, někdo za MÍR, někdo za SOUSEDY. Děti si odřekly SLADKOSTI, nebo UTÍRALY NÁDOBÍ. Někdo si odřekl TELEVIZI, POČITAČ, nebo třeba ALKOHOL.

Je škoda, že postní doba skončila, určitě by mnozí z nás chtěli dál plnit úkoly. Myslíte, že to zvládneme i bez těch křížků? Vzpomeneme si v modlitbě na své blízké, kamarády, na nemocné, na děti v domovech a na všechny, kteří potřebují POMOC?

Alena Šerá

Misijní jarmark v Lačnově

Po dvě neděle před Velikonocemi probíhal u nás v Lačnově MISIJNÍ JARMARK. Zakoupením malého dárku jsme měli možnost udělat radost sami sobě, pak obdarovanému, ale také dětem, které dárečky pilně a poctivě připravovaly, a samozřejmě nejvíc těm, ke kterým získaný finanční obnos poputuje. Vybrali jsme celkem 2800,- Kč. Tato částka bude zaslána (jako obvykle) do centra Papežského misijního díla ve Špindlerově Mlýně.

Velké Pán Bůh zaplat' patří všem, kteří si „něco“ zakoupili, a tak přispěli těm nejhudším, nejpotřebnějším.

Každý měsíc se s dětmi scházíme, abychom společně tvořili MOST (to je Modlitbou, Obětí, Službou, Tvořivostí). Myslím, že se naši misionáři o všechny tyto činnosti upřímně a poctivě snaží. Také si šetříme Misijní bonbónek (to je odřeknutí sladkosti), v němž jsme pro chudé děti v misijích našetřili již 1000,-Kč.

Víme přece, že „radostného dárce miluje Bůh“. Využijme tedy nabízenou příležitost. Vždyť právě oni „chudí lidé“ nám mohou být v mnohém vzorem. Například jejich pohostinnost, smysl pro vytváření rodinného společenství a hluboký život z víry - to jsou přece hodnoty, které mohou naši „chudobu“ mnohdy obohatit.

Majka Trčková

Příjemné Manželské večery ukázaly nový pohled na vztah

Dvanáct manželských párů z valašskokloboucké farnosti a jejího blízkého okolí se po osm střeďních večerů scházelo na Manželských večerech, kurzu, který jim měl pomoci podívat se na vztah z nové pohledu, posílit komunikaci, vzájemnou důvěru, otevřenost a vstřícnost. Lekce byly určeny pro všechny manželské dvojice bez rozdílu délky společného života. Stejně tak se mohly zúčastnit dvojice s bezproblémovým manželstvím i ty, které třeba překonávají krizi nebo různé vážné problémy. Lekce byly stavěny tak, aby pomohly vybudovat spokojené a šťastné celoživotní manželství, aby zprostředkovaly nové impulsy k rozvoji vztahu a posílily vzájemnou lásku a úctu.

Každý z večerů měl svou zvláštní a milou atmosféru, intimní prostředí a pohodový nádech. Každému páru byl určen jeho vlastní stůl, aby si mohl romantické rande nerušeně užít. Začínalo se výbornou večeří a voňavou kávičkou, hrálo k tomu tiché hudební podbarvení a svítily svíčky. Manželé měli chvíli času, aby si povídali o svých záležitostech, sdělili si, jak se jim celý den dařilo, co se událo. Pak už se z videoprojekce ozvali známí přednášející Nicky a Silla, kteří návštěvníky kurzu provedli sedmi důležitými tématy od základů pevného vztahu, komunikace, řešení konfliktů a síly odpuštění až po dobrý sex a lásku v akci.

Manželé se mohli o sobě navzájem více dozvědět při společném řešení úkolů a otázek z příručky. O mluvili vždy jen dalšímu se například, jaké s sebou z výchovy správně řešit hádky se vyhýbat z malicherností, jak odpustit a jakými projevy lásku. U pak dobře diskutovalo o tom, co přednáška přinesla do vztahu nového.

V závěru kurzu byl prostor pro pozvání přátel a známých, kteří si mohli přijít prožít typický „manželský večer“ na zkoušku. A v závěru této krátké zprávy je správný prostor pro to, abych za všechny účastníky kurzu poděkovala manželům Marii a Janovi Vaňkovým, kteří měli přípravu Manželských večerů na starosti. Stejně tak patří dík všem pomocníkům, kteří účastníky lekcí obsluhovali, připravovali pro ně večere a pohoštění, a tak vytvářeli tu správnou příjemnou atmosféru, která dala večerům sváteční a výjimečný punc. Umožnili jste, aby se dvanáct párů z Vašeho okolí zamyslelo nad svým manželstvím, aby posílily vzájemnou lásku a zlepšili svůj vztah a rodiny. Ze srdce děkuje.

Lenka Zvonková

Svatá Marcela a svatá Pavla

V tomto příspěvku bych vám chtěl přiblížit dvě římské svěťice, které sice nejsou tak známé a proslavené mezi svatými, přesto však ovlivnily pozitivně další silící vývoj křesťanského hnutí v Itálii a na Blízkém Východě – jde o svatou Marcelu a svatou Pavlu.

Svátek sv. Marceley se v církevním kalendáři slaví 31. ledna, kdežto v občanském kalendáři je slaven 20. dubna. Z etymologického pohledu je křestní jméno Marcela ženským ekvivalentem (v gramatickém rodě ženském – genus femininum) ke jménu Marcel (v gramatickém rodě mužském – genus masculinum). Obě jména jsou římského původu a patří starodávnému římskému rodu Marcellů. Jde v podstatě o zdvojnásoběný výraz jména Marcus, odvozeného od pohanského římského boha Marse. Etymologickým základem slova je prastaré řecké slovo „*marnamai*“, což v překladu znamená „*bojuji*“.

Svatá Marcela se narodila kolem roku 330 v Římě za vlády císaře Konstantina I. Velikého (panoval v letech 306 – 337), který v roce 313 vydal tzv. milánský edikt (tímto nařízením získali křesťané svobodu vyznání). V dětství ztratila otce a byla vychovávána přísnou matkou Albinou. Velice brzy se provdala, což patřilo k tradičnímu dobrému tónu urozených a bohatých římských rodin, ale po sedmi měsících manželského soužití ovdověla. Dramatické životní situace opředené nejedním tragickým okamžikem ji nutily k zamyšlení nad pomíjivostí pozemského bytí a to ji přimělo ke studiu křesťanské víry. Začala usilovněji přemýšlet nad tím, že opustí pozemské věci a zasvěti se službě Bohu. Což také učinila. Proto když jí roku 358 nabízel výhodný sňatek s konzulem Cerealem,

odmítla ho a odrážela i výtky své matky. Patřila k prvním, kdo do římských šlechtických kruhů vnesla principy mnišských ideálů a čistoty, lásku k životu modlitby, sebezapření, úplné sexuální zdrženlivosti a postrádání světských záležitostí okolního světa. V roce 373 Marcelu navštívil alexandrijský biskup Petr. Poté začala Marcela více prosazovat asketický životní styl, takže postupně získal její aristokratický dům mnišskou podobu. Zachovávala se svými svěřenkyňami větší uzavřenost (život v naprostém ústraní), půst, chudobu, pěstovala pravidelnou modlitbu a studium duchovních Otců a oblékala se s nimi do mnišského roucha. Byla de facto průkopnicí mnišského životního stylu v době pozdního starověku. Čili dokázala zorganizovat skupinu žen a dívek, s nimiž vedla askezi na způsob řeholního společenství. Vyučovala je Písmu svatému, studovala biblické texty, jež s nimi četla, a vedla společné meditace. Veškerý svůj majetek odevzdala těm nejchudším a nejpotřebnějším. V Římě se mj. seznámila s církevním učitelem a významným teologem v biskupské funkci sv. Jeronýmem. Naučila se hebrejsky, aby lépe porozuměla textům starozákonních příběhů a žalmům. Svatý Jeroným se stal Marceliným opravdovým přítelem. Vše, co dokázala přijímat, předem hluboce rozvažovala, takže jí nelze upřít i jistou dávku kritického myšlení a realistického pohledu na svět kolem sebe. Jeroným ji však opustil a z Říma odjel do Palestiny, kde vedl poustevnický život. Marcela však jeho cesty nenásledovala, i když na ni

v kamarádských duchovních listech naléhala přítelkyně Pavla se svou dcerou Eustachií, jež na Jeronýmův podnět založily v blízkosti Betléma klášter. Marcela však dala raději přednost svému rodnému městu Římu, který byl pro ni nejen domovem, ale i místem rozvinuté charitativní činnosti. Koncem 4. století se Marcela odebrala na odlehlejší místo mimo Řím. Za drancování Říma armádou gótského krále byla tak krutě mučena (surově ji vojáci ztloukli), že na následky mučení téhož roku (v roce 410) zemřela ve věku 70 let. Za života svaté Marceley působilo i několik významných papežů, kteří ovlivnili výraznou měrou další osudy katolické církve na přelomu antického starověku a středověku: *Silvestr I.* (314 – 335) nechal v r. 325 nad vatikánským pahorkem postavit nad Petrovým hrobem chrám sv. Petra (dnes uctíván jako svatý a patron ukončení kalendářního roku), *Julius* (337 – 352), *Liberius* (352 – 366), *Damasus I.* (366 – 384) dal podnět k Jeronýmovu překladu bible (Vulgáta) a k péči o hroby římských mučedníků, *Inocenc I.* (401 – 417) požadoval řešení komplikovaných církevněpolitických případů apoštolskou stolicí.

O životních osudech sv. Pavly máme ještě miň informací z historických pramenů než o sv. Marcelce. Její církevní svátek se slaví 26. ledna, kdežto v občanském kalendáři 22. června. Z etymologického pohledu je základem latinské slovo „*paulus*“ (v překladu to znamená „*malý*“). Ostatně i římský básník Ovidius toto slovo ve svých milostných verších používal tak, že v nich toto pojmenování („*maličká*“) vyznívá spíše mazlivě.

Svatá Pavla se stala patronkou vdov, bývá často zobrazována jako poutnice, jejímiž atributy (symbolickými předměty) jsou důtky a kropáč. Stejně jako její přítelkyně Marcela se narodila v Římě v bohaté rodině (v roce 347). Po ukončení studií se provdala za římského senátora Toxotia, s nímž měla čtyři dcery a jednoho syna. V 33 letech ovdověla a rozhodla se vedle výchovy dětí

věnovat duchovnímu životu. Značnou inspiraci nasbírala u své kamarádky Marceley a u Jeronýma, kterého poznala v Římě. Po smrti papeže Damase (384) opustila společně s Jeronýmem Řím. A spolu s nimi se vydalo i několik dam z římské aristokracie s doprovodem a služebnictvem. V Palestině založila čtyři kláštery a u jednoho se stala i představenou. Jeden klášter byl určen pro mnichy a navíc nechala postavit útulek pro tulačky a bezdomovce. Její charitativní práce se stala příkladem pro další následovníky. Ale svou přítelkyni Marcelu v rozsáhlé korespondenci k cestě do Palestiny nedokázala přes všechny prosby přesvědčit. Učila mj. hebrejštinu a řečtinu. Životopis sv. Pavly napsal její přítel sv. Jeroným, jde však spíše o vzpomínky na tuto jistě zajímavou a dosud málo probádanou osobnost církevních dějin. Nikdy nejedla maso, ryby, vejce ani med; přísně držela půst, nepila ani víno či mléko a spávala jen pár hodin denně na holé zemi. Umírá ve věku 56 let v Betlémě (v roce 403), kde je také v místním kostelíku pohřbena.

Prameny

Heyduk, J.: Svatí církevního roku. Praha 2001

<http://sancti.catholica.cz>

www.katolik.wz.sk

www.libri.cz

ABRAHÁM

„Nebudeš se už nazývat Abram: tvé jméno bude Abraham. Určil jsem tě za otce hlučícího davu pronárodů.“ (Bible, Genesis kap. 17)

Ano, tak oslovil Bůh svého věrného služebníka Abrahama, který se stal nejen patriarchou a praotcem židovského národa, ale především průkopníkem monoteistického náboženství (víry v jednoho Boha). Abrahamův životní osud je podrobně vylíčen starozákonním spisovatelem, náboženským vůdcem židovského lidu Mojžíšem v biblických příbězích starozákonní knihy Genesis (v kapitolách 11 – 25).

Původně se jmenoval Abram a od Božího zaslíbení se nazýval Abraham, což v překladu v hebrejštině znamená „otec množství“, „vznešený otec“. Jeho synem byl Izák a vnukem Jakob. Všechna tři monoteistická náboženství (judaismus, křesťanství a islám) se hlásí k Abrahamovi. Nejenom Židé, ale i Arabové se považují za jeho potomky.

Dramatické životní osudy Abrahama se staly předmětem dlouholetého vědeckého zkoumání historiky i archeology. Narodil se přibližně kolem roku 2000 př.n.l. v mezopotamském městě Ur v době vrcholící expanze faraónského Egypta. Abraham byl nejstarší ze tří synů Teracha (jeho bratry byli Náchor a Hárán). Po smrti bratra Hárána odešel se svým otcem a Háránovým synem Lotem do Cháranu. Když bylo Abrahamovi 75 let, vyzval ho Bůh, aby opustil svého otce a odešel do země Kanaán, kterou se rozhodl dát jeho potomkům. Abraham poslechl a společně se svým synovcem Lotem vstoupil do kananejské země a usadil se v Hebronu. Z historického hlediska je Abraham považován za kmenového vůdce, který měl dostatek služebnictva. Celý kmen žil v kočovném společenství, živili se převážně zemědělstvím (vlastnili pole a stádo ovcí, které pásli na horských pastvinách). Svého prvního (ale nemanželského) syna Izmaela (z hebrejštiny překlad – *Bůh slyší*), jehož porodila Sářina egyptská služka Hagar (jde o semitské jméno, odvozené z arabského slova *hidžra – útek*). V té době byly tyto mimomanželské vztahy zcela normální a odpovídaly tehdejšímu životnímu stylu. Přesto však zůstal smutný z toho, že nemá syna, který by splnil to, co mu Bůh jednou slíbil – totiž že se stane pokračovatelem rodu, ze kterého má vzejít izraelský lid. Abrahamovou manželkou byla Sára (z hebrejštiny – *princezna*). Abraham sehrál zcela nepopíratelnou roli v duchovním vztahu mezi Bohem a svým životem. Bible ho popisuje jako vzorného předchůdce izraelského lidu a otce tohoto kočovného národa. Představuje vrcholný příklad lidské dobroty a spravedlnosti, cti a pevného charakteru. Dokáže být mírumilovným, i když zároveň bojuje za své zápsy, je věrný své rodině a pohostinný vůči cizincům. Staral se o blahobyt svého kmene, byl spravedlivým při rozhodování rozepří mezi židovskými občany i při rozdělování majetku mezi členy svého rozvětveného rodinného příbuzenstva. Především je bohobojným a poslušně plní Boží příkazy a ustanovení. Cituji (P. Johnson – Dějiny židovského národa): „Abraham by se asi dal nejpřesněji označit za henoteistu, tedy člověka věřícího v jediného Boha spojeného s určitým národem, který víceméně uznává oddanost jiných ras k jejich vlastním bohům. Když ho takto kvalifikujeme, pak ho můžeme pokládat za zakladatele hebrejské náboženské kultury, protože slavnostně uvedl do života dva charakteristické rysy: smlouvu s Bohem a darování Země. Pojetí smlouvy je

mimořádnou myšlenkou, která nemá ve starověku na Blízkém východě obdoby. Je pravda, že Abrahamova smlouva s Bohem, kvůli svému osobnímu pojetí, nedosáhla náročnosti Mojžíšovy smlouvy vyslovené jménem celého národa. Obsahuje ale už podstatu věci: dohodu o poslušnosti oplátkou za zvláštní přízeň.“ S Bohem vedl Abraham často dlouhé vnitřní dialogy (uprostřed pouště, na horách, či ve svém stanu). Když mu bylo 100 let, tak porodila jeho žena Sára toužebně očekávaného potomka, kterému dali jméno Izák (což v hebrejštině znamená „smějící se, smích“), protože se při ohlášení narození syna Abraham se Sárou ironicky poušmáli. Bůh tak potvrdil platnost své smlouvy a zavázal se rozmnožit Abrahamovo potomstvo, které vzejde ze Sáry. Na znamení platnosti změnil jejich jména na Abraham a Sára (původně se jmenovala Sarai). Z potomstva jejich syna Izáka postupně vzešel izraelský národ, který později dědičně obdržel zaslíbenou zemi Kanaán (dnes území Izraele a Palestiny). Po smrti Sáry se ještě stačil oženit s Ceturou, která mu porodila dalších šest synů. Abraham zemřel v Hebronu, kde byl pochován do rodinné hrobky v jeskyni vedle své manželky Sáry.

Dramaticky nejpůsobivější pasáží v biblickém vyprávění o Abrahamovi je kapitola 22 o obětování syna Izáka Bohu. Abraham chtěl Bůh vyzkoušet z jeho víry. Abraham tak stál před morálním dilematem, před tou nejtěžší životní zkouškou, která měla ukázat charakterovou pevnost ve víře v Boha. Bůh mu řekl: „Vezmi svého jediného syna Izáka, kterého a tam ho obětuj jako oběť ti povím!“ Abraham tedy cestu syna Izáka a dva k zápalné oběti. Když tam za dřeva oltář, syna Izáka do kozelce a vztáhl Abraham ruku po syna jako obětního chvíli zavolal z nebe anděl: mu nedělejte! Právě teď jsem jsi mi neodepřel svého z radosti obětoval na dal na věčnou památku požeňnal a z nebe zvolal:

výrok Hospodinův, protože jsi to učinil a neodepřel jsi mi svého jediného syna, jistotně ti požeňnam a tvé potomstvo jistotně rozmnožím jako nebeské hvězdy a jako písek na mořském břehu. Tvé potomstvo obdrží bránu nepřátel a ve tvém potomstvu dojdou svých požeňnaní všechny pronárody země, protože jsi uposlechl mého hlasu.“ Cituji (P. Johnson – Dějiny židovského národa): „Tato pasáž je důležitým milníkem v Bibli, stejně jako jednou z nejdramatičtějších a nejméně pochopitelných událostí v celých dějinách náboženství, protože poprvé nastoluje problém teodicey, Božího smyslu pro spravedlnost. Z hlediska historika je příběh naprosto smysluplný, protože pokud šlo o zákony, jak víme ze soudobých archivů, pocházel Abraham z oblasti, kde bylo povinné zpečetit kontrakt nebo úmluvu zvířecí obětí. Smlouva s Bohem byla tak nadsmyslově významná, že vyžadovala něco víc: oběť toho nejmilovanějšího v plném smyslu slova,

i když kvůli lidské bytosti jako předmětu byla učiněna nulitní, a tak platila pouze formálně a v rituálu, ale ne skutečně.“ Jde o složitý filozofický metaforický obraz tohoto příběhu, který mj. nastiňuje všetečné otázky po smyslu lidské existence. Z logického hlediska Bůh nechtěl po Abrahamovi, aby skutečně zabil svého syna, ale chtěl vědět, jak je Abrahamova víra silná a pevná i v této Bohem naaranžované (v našem chápání a myšlení naprosto nepochopitelné a neuchopitelné) životní situaci.

Abraham se stal nám všem příkladným vzorem spravedlivého a charakterního člověka, vzorem lásky k Bohu a srdečné lásky k bližnímu.

Prameny

Bible. Praha 1991 (cit. s. 37-38)

Johnson, P.: Dějiny židovského národa. Praha 1996 (cit. s. 29)

<http://wikipedia.org>

Radim Častulík

Farní knihovna informuje...

Fond naší farní knihovny se rozrostl o zajímavé knižní tituly. A tady je nabídka:

M. Guibert: Psi dědek

A. Hailey: Účinný lék

F. X. Halas: Vztahy mezi státem a církví

J. Hrdlička: Celá krásná

J. Hrdlička: Probuď se, citero

J. Hrdlička: Vyprávěj mi o Ježíši

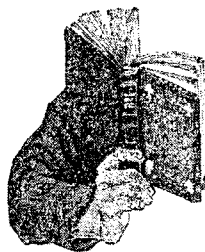
J. W. Kowalski: Encyklopedie papežství

Pavel VI. Humanae vitae

J. Vlastník: Legendy z ráje Hollywood

A. Vries: Vypráví dětem

Stab se ve Vatikánu

Bc. Radim Častulík

Farní knihovna Val. Klobouky

**Pozvánka na
recitační pásmo s hudebním doprovodem:**

Václav Renč

Popelka Nazaretská

Kostel ve Valašských Kloboukách

středa 13. 5. 2009 v 18.30 hodin

Řád svaté Alžběty (OSE - Sorores hospitalariae s. Elisabethae) „Čiňte druhé radostnými.“ (Sv. Alžběta)

Zakladateikou tohoto řádu je **Apolonie Radermecherová z Aachenu** (německé město u hranic s Holandskem – česky Čáchy). Jejím cílem bylo povznést ošetřování nemocných službou řeholních sester. Spolu s několika dívkami, které se k ní připojily, zreformovala městský špitál, při kterém stál kostel sv. Alžběty, budoucí patronky všech sester Alžbětinek. V r. 1627 v Kolíně nad Rýnem bylo toto nové společenství právoplatně přivtěleno k řádu františkánů - observantů a v r. 1631 potvrzeno jako řád se slavnými slibů.

Hlavní činnost a spiritualita

Všeobecným cílem řádu je zachovávat 3 řeholní sliby terciárního řádu sv. Františka – sliby čistoty, chudoby a poslušnosti. Hlavním posláním řeholnic je ošetřovat nemocné a poskytovat pomoc potřebným a chorým v nemocnicích, které jsou zakládány při všech konventech. Řád se řídí III. řeholí svatého Františka a má svoje vlastní statuta.

Jednotlivé konventy jsou samostatné. V čele stojí **Matka představená** (Matka generální), která je hlavní vedoucí kláštera a zároveň přijímá i nové čekatelky do svého kláštera.

Kandidatura

Dívku, která pocítí povolání stát se sestrou svaté Alžběty a žít v řeholní rodině, přijímá Matka představená. Pokud po přijetí čekatelka ještě nemůže bydlet v klášteře, udržuje s klášteřem kontakt, navštěvuje ho a seznamuje se se způsobem života sester.

Postulát

Krátce po příchodu do kláštera vstupuje čekatelka do postulátu, který trvá nejméně šest měsíců. V této době uchazečka poznává řeholní život a účastní se všech činností v klášteře. Klášter jí poskytuje poznání života sester s výkladem regule a teoretickou průpravu, spočívající v obeznámení se s řádovými a klášterními předpisy. Postulantka chodí v černých šatech a nosí pelerinku s bílým límečkem. Aktivně se účastní duchovních cvičení a různých činností, kterým se věnuje a je postupně uváděna do řeholního života.

Noviciát

Po uplynutí této první zkušební doby přichází postulátka při obřadu oblázky k oltáři v bílých šatech a závoji jako nevěsta Kristova. Přijímá řeholní oděv a nové jméno. Vstupuje do noviciátu, který trvá jeden rok. Od jiných sester se liší bílým závojem. Noviciát je nejdůležitějším obdobím řeholní formace. Novicka lépe poznává své povolání a připravuje se k životu zasvěcenému Bohu skrze složení tří slibů - chudoby, čistoty a poslušnosti. *Slibem čistoty* se řeholnice zřiká života v manželství, zachovává celibát, aby se mohla cele obětovat lásce Bohu, a tak mohla nerušeně sloužit svým bližním. *Slibem chudoby* odmítá veškerý majetek, aby mohla získávat bohatství duchovní a to rozdávat dál. *Slib poslušnosti* jí zavazuje k oděknutí se své vůle a plnění jen toho, co je vůle Boží.

Juniorát

Na konci noviciátu sestra skládá první řeholní sliby na období tří let. Nosí závoj černé barvy. Juniorát je přípravou na neodvolatelné odevzdání se Kristu doživotními slibů.

Věčné sliby

Po ukončení juniorátu sestra skládá sliby věčné, a tím celý svůj život zasvěcuje službě Bohu, církvi a bližním. Při slavnostním obřadu přijímá prsten, který je znamením, že zcela patří svému Božskému Ženichovi – Kristu.

Řeholní oděv začíná dívka nosit po obláče. Alžbětinky nosí skromný černý hábit tvaru kříže a škapuliř téže barvy. Okolo pasu je bílý provaz (cingulum) se třemi uzly, jako znamením tří slavných slibů. Hlavu zahaluje v noviciátu bílý, pak černý závoj, který řeholnice nosí na znamení zřeknutí se světské krásy.

Heslem sester Alžbětinek je heslo sv. Alžběty Durynské: „*Naší povinností je činit druhé radostnými.*“

Alžběta Durynská, patronka charitativních sdružení, sirotků, vdov, nevinně pronásledovaných, nemocných, krajkářek a pekařů, bývá nazývána též „světící spravedlností“. Narodila se roku 1207 pravděpodobně v Uhrách (možná v Bratislavě) jako dcera krále Ondřeje II. Už v útlém dětství byla zaslíbena synovi durynského lankraběte Ludvíka IV. a předána na výchovu ke dvoru v Durynsku. Když bylo Alžbětě pouhých 14 let, konala se okázalá svatba. Přestože šlo o předem dohodnutý sňatek, manželství s Ludvíkem se nakonec ukázalo jako velice šťastné a během několika let Alžběta darovala život třem dětem. Alžběta žila se svým manželem na hradě Wartburg. Od okolní šlechty byla urážena a opovrhována, zvláště od svých příbuzných, jelikož i přes odpor knížecího dvora žila prostě. Dokonce i před vstupem do kostela si sundávala nejen svou vévodskou korunku, ale i šperky. K lidem, kteří zdůrazňovali svou zbožnost vážnou tvář, vždy podotkla: „...*divní lidé, tváří se, jako by chtěli Boha strašit, místo aby mu svou obět' snášeli s veselou tvář.*“

Obrovského zastánce však měla ve svém manželovi, který ji před okolím bránil a nebo tyto ústrky často přecházel slovy: „*Pokud mi nerozdá Wartburg, jsem spokojen.*“

Alžběta pod svým hradem Wartburgem založila nemocnici a později nechala postavit také špitál v Eisenachu. Bylo jí zazlíváno i to, že udržovala příliš dobré vztahy se svým služebnictvem a dokonce se ke svým komorným chovala jako k přítelkyním, s kterými se starala o chudé a nemocné. Ludvík však na počátku jedné z křížových výprav roku 1227 zemřel na mor a hned po jeho smrti byly Alžbětě manželovými příbuznými děti odebrány a byla vypuzena ze dvora. Uchýlila se proto do kláštera v Marburku v Hesensku. Z vyrovnání, které jí bylo vyplaceno, tu postavila nemocnici pojmenovanou po svém velkém vzoru, svatém Františkovi. (Později sv. Anežka postavila v Čechách špitál sv. Františka jako věrnou kopii této Alžbětiny stavby.)

O rok později Alžběta vstoupila jako terciářka do františkánského řádu. Zbytek života zasvětila práci v nemocnici a pomoci potřebným. Zemřela 19. 11. 1231 ve věku 24 let. Její legenda velice rychle naplnila středověké povědomí. Svatořečena byla papežem Řehořem IX. už čtyři roky po své smrti v roce 1235. V roce 1377 byl po sv. Alžbětě nazván samostatný ošetrovatelský řád, který v polovině 16. století čítal v celé Evropě už přes 3800 řeholnic.

Sv. Alžběta neměla s naší zemí společné jen to, že svým příkladem stála za vzor svým současnicím, sv. Anežce či sv. Zdislavě, které se navzájem znaly, a možná i jiným. Alžběta byla navíc sestřenicí sv. Anežky České a jejich tetou byla sv. Hedvika, manželka polského krále. Jiná Alžbětina teta, Konstancie, se provdala za Přemysla Otakara II. Později (1264) právě Přemysl Otakar II. vystrojil slavnou svatbu své neteři Kunhutě s Bélou ml., synovcem Alžbětiným. Pokud bychom hledali další nepřímé spojitosti Alžběty Durynské s Čechami, jistě by se našla další řada souvislostí. Jednou z nich je i měsíční diplomatická návštěva Alžbětina manžela Ludvíka (1226) u Přemysla Otakara I. Tehdy se stal vyjednavatelem smíru ve válečném rozbourání mezi českým králem a rakouskými knížaty...

Eduard Vladimír

Učící se Církev

2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

Zmrtvýchvstání – dílo Nejsvětější Trojice (Jan 20, 19–31; KKC 648–650)

- je dar oslaveného Krista, kterého se dostane tomu, kdo po něm touží
- zjevení Vzkříšeného je podnětem, aby se člověk otevřel Kristu (Tomáš a ostatní apoštolové)
- Zmrtvýchvstalý je novým stvořením. Kdo ho chce poznat, musí mít víru, odevzdanost.

3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

Výchova svědomí – mylný úsudek (1. čt. Sk 3, 13–15; KKC 1790–1794)

- zaviněná či nezaviněná nevědomost
- kořeny úchylek v mylném úsudku svědomí

REDAKCE DĚTEM

EMAUZŠTÍ UČEDNÍCI

Toho dne, kdy ženy učedníkům oznámily, že Ježíšovo tělo v hrobě není, a o něco později Marie z Magdaly řekla, že viděla zmrtvýchvstalého Pána, se vydali dva učedníci do Emauz. Nevěřili ženám, že Ježíš vstal z mrtvých, a proto byli smutní. Cestou diskutovali o všem, co se v posledních dnech stalo. Tu se k nim přidal neznámý člověk a ptal se jich, o čem tak horlivě diskutují. Oni se na něj nevěřícně podívali a řekli: „Ty jsi snad jediný, kdo neví, co se tady stalo.“ Cizinec velmi zajímalo, co se stalo, a tak mu učedníci vykládali o tom, jak velkého proroka Ježíše z Nazareta velekněží vydali k soudu a nechali ukřižovat. Nakonec si posteskl: „A my jsme doufali, že je to ten, který má vykoupit Izrael.“ Cizinec se na ně zadíval a také si povzddechl: „Jak jste nechápaví.“ A začal jim vysvětlovat, proč se to muselo stát a že všechno, co se stalo, předpověděli proroci. Když už byli blízko Emauz, cizinec chtěl jít dál po cestě, ale učedníci jej přemlouvali, aby zůstal u nich přes noc. On tedy souhlasil. Než začali jíst, vzal cizinec chléb, pomodlil se nad ním a začal jej lámat. Vtom učedníci poznali, že je to Ježíš. V tom okamžiku jim ale zmizel z očí. Byli tak šťastní, že viděli Ježíše, který nezemřel, ale žije, že se v tu hodinu vydali zpět do Jeruzaléma, aby se s ostatními podělili o tu šťastnou novinu.

Jak objevujeme, hledáme Krista? Uvědomujeme si jeho přítomnost při mši svaté a hlavně při lámání chleba?

BARNABÁŠ

svátek: 11. 6.

význam jména: syn povzbuzení

atributy: apoštolský oděv, olivová ratoiest, kámen, kniha

patron: proti sporům, proti smutku

Barnabáš byl Žid pocházející z ostrova Kréta v Řecku. Původně se jmenoval Josef, ale apoštolové mu pro jeho schopnost utěšovat, povzbuzovat a učit začali říkat Barnabáš (tj. syn povzbuzení). Na Krétě vlastnil statek, který poté, co uvěřil v Ježíše jako Mesiáše, prodal a výtěžek dal apoštolu Petrovi. Kromě schopnosti utěšovat truchlící měl také dar vidět budoucnost. Na jeho doporučení byl Pavel přijat do kruhu apoštolů.

Po Štěpánově smrti začalo v Jeruzalémě pronásledování. Zdejší křesťané se tedy rozprchli do širého okolí a kam přišli, zvěstovali dalším Židům evangelium. Někteří začali hlásat Krista také pohanům. Církev v Jeruzalémě se o tom doslechla a poslala Barnabáše, ať se tam jde podívat. Barnabáš viděl, že se mnoho pohanů obrátilo, a povzbuzoval své bratry k další činnosti. A rozhodl se, že jim v ní bude také pomáhat. Proto se rozjel do Tarsu za Pavlem. Navrhl mu, aby s ním odjel do Antiochie a zvěstoval tam s ním evangelium. Pavel tuto nabídku přijal. Stal se Pavlovým přítelem a průvodcem na jeho 1. misijní cestě. Pak se oddělil a hlásal evangelium s Markem. Při své misijní činnosti byl na Kypru ukamenován.

Apoštolové si Barnabáše oblíbili, protože uměl těšit smutné lidi. Dali mu podle toho i přezdívku – Syn útěchy. Takovým synem útěchy by měl být každý správný křesťan. Zkusme to také my, utěšovat a rozveselovat smutné a dávat naději.

KORNÉLIUS

význam jména: neznámý

Kornélius byl římský setník z přístavního města Cesareje. Byl to pohan, ale zajímal se o židovské náboženství. Byl velmi zbožný (každý den se s celou rodinou modlil) a dobročinný. Bůh k němu poslal anděla, který mu řekl, ať pošle pro apoštola Petra, který právě nedaleko působí. Kornélius tedy poslal své dva služebníky a zbožného vojáka s prosbou, ať jej Petr navštíví. Ještě než k němu přišli, měl Petr vidění, ve kterém mu Bůh skrze působení Ducha Svatého řekl, ať nepokládá za nečisté to, co Bůh prohlásil za čisté. Petr vůbec nechápal, co ta slova mají znamenat. Když k němu přišli Kornéliovi poslové, pochopil, že se to týká těchto pohanů. Židé totiž pohany považovali za nečisté a nesměli se s nimi stýkat. Uposlechl tedy Božího hlasu a vydal se na cestu ke Kornéliovi. Mezitím Kornélius svolal všechny své příbuzné a přátele a spolu čekali na Petra. Když k nim Petr přišel, padl Kornélius na zem a začal se mu klanět. Petr mu řekl: „Vstaň, já jsem také jen člověk.“ A vyprávěl jim o Pánu Ježíši. Ještě ani nedomluvil a na všechny přítomné sestoupil Duch Svatý. Petr je pokřtil a zůstal u nich několik dní.

Pán Bůh ve svém plánu počítal i s pohanem Kornéliem. Stejně tak počítá i s našimi nevěřícími kamarády a spolužáky. Kornélius nakonec přijal křesťanství a víru v neviditelného všemohoucího Boha. Někteří naši kamarádi nic nevědí o Ježíši, nechápu naši víru nebo je to vůbec nezajímá. My jim můžeme pomoci hlavně tím, že se za ně budeme modlit. Když budou chtít, můžeme jim o něm říct.

BARŠABÁŠ

význam jména: pochválený

Barsabáš patřil k Ježíšovým učedníkům. Po nanebevstoupení apoštolové uvažovali nad tím, že je třeba doplnit volné místo po Jidášovi, aby jich bylo zase 12. Navrhli dva, kteří se jim zdáli nejvhodnější, Barsabáše a Matěje. Pak se modlili a losovali, který z nich se má stát apoštolem. Los padl na Matěje. Barsabáš zůstal s apoštolů a pomáhal jim. Účastnil se také prvního sněmu v Jeruzalémě a odtud se spolu se Silou přidali k Pavlovi a Barnabášovi, aby jim pomáhali na misii v Antiochii. Zdejší křesťané byli totiž obrácení pohané a mnozí Židé se na ně dívali skrz prsty. Barsabáš a Sila za nimi přijeli, aby je těšili, povzbuzovali a posilovali ve víře. Po nějaké době se Sila s Barsabášem vrátili zpět do Jeruzaléma a Pavel s Barnabášem pokračovali na svých misijních cestách do jiných měst.

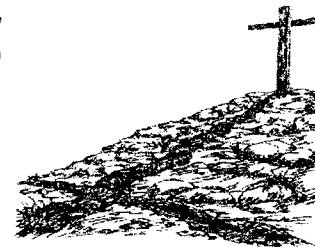
Barsabáš pro nás může být příkladem v tom, že i když jej los nevybral, on se nenašval na apoštoly, neurazil se, ale zůstal s nimi a pomáhal jim. Také my bychom se neměli urazit, když všechno není podle našich představ, když nevyhrajeme nějakou soutěž nebo neprosadíme svůj názor. A Barsabáš nejenom že se neurazil, ale jel do cizího města utěšovat druhé, kterým bylo křivděno.

ANANIÁŠ A SAFIRA

význam jména: Ananiáš – Bůh je milostivý, Safira - překrásná

Křesťanů stále přibývalo a přibývalo. Mnozí majetní lidé prodávali svůj majetek a peníze dávali apoštolům na jejich práci nebo pro chudé. Všichni z křesťanského společenství je chválili za to, že se dokázali svého bohatství zříct a věnovat je na podporu šíření evangelia.

patřili také mezi ty A říkali si, jaké by to bylo tak chválili, ale svoje Proto se domluvili, že část peněz věnují Apoštolům ale řeknou, že utrhli. Apoštolové ale Ananiáš přišel, Petr ho

nemusel nic dávat nebo měl říct pravdu. Tímto podvodem totiž nepovedl pouze je, ale samotného Boha. Ananiáš, jak ta slova uslyšel, padl k zemi mrtev. Za chvíli k apoštolům přišla Safira, která ještě nevěděla, co se stalo. Petr se jí zeptal: „Opravdu jste pole prodali jen za tolik peněz?“ a ona odpověděla, že ano. Petr se jí zeptal: „Proč jste se smluvili, abyste pokoušeli Boha? Za dveřmi jsou slyšet kroky mužů, kteří pohřbili tvého muže, ti odnesou i tebe.“ A Safira padla mrtvá k zemi.

Takový krutý trest je stihl za to, že byli pyšní a mysleli si, že můžou oklamat Pána Boha. Bůh je ale vševědoucí a ví o každém našem pohybu i myšlence. Bůh ví i to, že jsme jen lidé a ne vždy se nám všechno povede. Proto když svoje hříchy přiznáme a litujeme jich, vždy nám rád odpustí. Bůh má rád pokorné a upřímné lidi a nesnáší pyšné, naduté a líné.

Manželé Ananiáš a Safira majetné, kteří uvěřili v Ježíše. pěkné, kdyby je všichni také peníze měli také velmi rádi. všechen svůj majetek prodají, apoštolům a část si nechají. dávají vše, co za majetek prohlédli jejich podvod a když pokáral. Řekl mu, že jim přece

Obvazy pro malomocné

Prosím pletařky, které mají obvazy upleteny, aby je odevzdaly během měsíce května v sakristii.

Všem pletařkám Pán Bůh zaplatí.

Anna Fojtů

Modlitby nemocných

Úmysl na květen: Svěřme do mateřské péče naši nebeské Matky všechny děti přitupující k prvnímu svatému přijímání a jejich rodiny.

V měsíci dubnu 2009 byli pokřtěni:

Lukáš Rak z Brumova – Bylnice
 Karin Zahálková z Val. Klobouk
 Andrea Lucie Juřicová z Val. Klobouk
 Tereza Hošková z Brumova – Bylnice
 Jakub Orság z Poteče
 Alexandr Jan Petr Grégr z Val. Klobouk
 Samuel David Grégr z Val. Klobouk
 Jakub Marek Grégr z Val. Klobouk
 Patrik Maňas z Brna
 Barbora Magdaléna Pášmová z Val. Klobouk
 Antonín Jan Pášma z Val. Klobouk
 Dominik Šebák ze Zlína
 Emma Marie Bližňáková z Val. Klobouk
 David Šerý z Val. Klobouk

V měsíci dubnu 2009 byli sezdáni:

Karel Švach z Val. Klobouk a Zdeňka Sovadinová z Val. Klobouk
 Antonín Navrátil z Němčic nad Hanou a Blanka Šarátková ze Smoliny
 Pavel Trunkát ze Zlína a Helena Žáková ze Smoliny
 Mgr. Tomáš Kratochvíl z Val. Klobouk a MUDr. Diča Pešková z Val. Klobouk
 Michal Marčaník z Popova a Monika Sojková z Val. Klobouk
 Filip Brandštetr z Brna a Marie Šperlingová z Val. Klobouk

V měsíci dubnu 2009 byli pohřbeni:

Amálie Vaculčíková z Mirošova, nar. 1922
 Josef Sommer z Val. Klobouk, nar. 1933
 Anna Hřibková z Val. Klobouk, nar. 1930
 Josef Tvarůžek z Poteče, nar. 1929
 František Polách z Lačnova, nar. 1929
 Josef Šulc z Val. Klobouk, nar. 1928

„K sobě“ - zpravodaj farnosti Valašské Klobouky. Ročník 11. Vydává Farnost Valašské Klobouky, Smetanova 113, PSČ 766 01, tel. 739 245 902, e-mail: faraklobouky@volny.cz, www.faraklobouky.cz

Redakční rada: P. Mgr. Karel Janíček, P. Mgr. Stanislav Zatloukal, Mgr. František Dostál, Mgr. František Mikulčík, Milena Novosadová, Veronika Mikulčíková, Antonín Polách. Náměty, příspěvky doručte na farnost. Neprodejně, slouží pro interní potřebu farnosti. Dobrovolné finanční příspěvky budou použity na opravu farního kostela.